ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε' — 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927 — ΑΡΙΘ 9

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Διαδίδεται ἀπό τινος χρόνου μεταξὺ τοῦ λαοῦ ἐξαμβλωματικόν τι δημοσίευμα, ἀποκύημα νοσηρᾶς διανοίας, τὸ ὁποῖον διὰ τερατωδῶν εἰκονικῶν παραστάσεων καὶ διὰ συκοφαντιῶν ἀνηκούστων κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν, ζητεῖ νὰ σκανδαλίσῃ καὶ ἐξερεθίσῃ τὸν λαόν. Οἱ συντάκται τοῦ δημοσιεύματος τούτου ἐπαναλαμβάνοντες τὸ ἀσύστολον ψεῦδος ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παρεδέχθη τὸ «παπικὸν» Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ εἶναι πεπεισμένοι καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διώρθωσε τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ ἀπολύτως τὸ ἑορτολόγιον καὶ χωρὶς νὰ θίξῃ τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οἱ λοιποὶ Ἱεράρχαι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρόκειται νὰ καταργήσωσι τὰς ἁγίας ἑορτὰς καὶ νὰ ἀφίσωσι τὸν ἑορτασμὸν μόνης τῆς Κυριακῆς, κατὰ τοὺς Προτεστάντας, ὅτι θὰ εἰσαγάγωσι τὸ διὰ ραντισμοῦ βάπτισμα καὶ τὴν μετάληψιν τῆς θείας Εὐχαριστίας διὰ τῆς «ὄστιας», κατὰ τοὺς Λατίνους, ὅτι θὰ ἐπιβάλωσι τὸν γάμον τῶν Ἐπισκόπων καὶ τὸν δεύτερον γάμον τῶν ἄλλων κληρικῶν, ὅτι θὰ καταργήσωσι τὸν μοναχικὸν βίον, τὰς νηστείας, τὰς ἁγίας εἰκόνας, ὅτι θὰ μεταβάλωσι τὴν στολὴν τῶν κληρικῶν, θὰ εἰσαγάγωσι μουσικὰ ὄργανα εἰς τοὺς Ναούς, θὰ καταργήσωσι τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μεταφράσωσιν εἰς χυδαίαν γλῶσσαν τὸ Εὐαγγέλιον, καί, διὰ νὰ μὴ σταματήσωσι πρὸ οὐδενὸς φαντασιοκοπήματος οἱ φρενόπληκτοι συντάκται τοῦ λιβέλλου, γράφουσιν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς θὰ καταρρίψωσι τὸ κῦρος τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ θὰ εἰσαγάγωσι τὰς δοξασίας τῶν αἱρετικῶν!

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι εὑρέθησαν ἄνθρωποι, λεγόμενοι χριστιανοί, οἵτινες ἔφθασαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἠθικῆς ἀναλγησίας καὶ πωρώσεως ὥστε νὰ διανοῶνται καὶ νὰ ἀποδίδωσιν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει τοιαύτας μωράς, ἀνοσίους καὶ ἀνευλαβεῖς σκέψεις εἰς Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, ἐκθέτοντες ταὐτοχρόνως τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ παρέχοντες ὅπλα εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς, καθιστάμενοι συνεργάται αὐτῶν εἰς τὸν καταχθόνιον πόλεμον κατὰ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ κατὰ τοῦ Ἔθνους. Διότι πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐμπαθείας των καὶ τῶν ἀνομολογήτων σκοπῶν των οἱ ἀνίεροι συντάκται τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος, ζητοῦσι νὰ καταρρίψωσι τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ εὐσεβεῖ λαῷ καὶ νὰ σκανδαλίσωσιν αὐτόν, μεταχειριζόμενοι τὰς μεθόδους τῶν Χιλιαστῶν καὶ ἄλλων κεκηρυγμένων ἐχθρῶν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἀγανακτήσεως ἀποκρούουσα ταῦτα πάντα, βεβαιοῖ τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα ὅτι οὔτε κἂν διῆλθέ ποτε τῆς διανοίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν οἱαδήποτε τῶν ἀνωτέρω ἀνατρεπτικῶν τῆς Ὀρθοδοξίας σκέψεων. Ὅθεν ἂς μὴ προσέχωσιν εἰς τὰς διαβολὰς καὶ τὰς συκοφαντικὰς διαδόσεις, εἰς τὴν ἐπίμονον καὶ συστηματικὴν προπαγάνδαν τοῦ ψεύδους. Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς φρούρησιν τῶν Δογμάτων αὐτῆς καὶ τῶν παραδόσεων, εἶναι ἐντελῶς ξένοι πρὸς τοιαύτας σκέψεις καὶ γνώμας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1927.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
† Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
† Ὁ Φωκίδος Ἀμβρόσιος
† Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνός
† Ὁ Λαρίσσης Ἀρσένιος
† Ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός
† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανός
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
† Ὁ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος
† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων
† Ὁ Φθιώτιδος Ἰάκωβος
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος
† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος
† Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος
† Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος,
† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀθηναγόρας
† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας
† Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων
† Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος
† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πολύκαρπος
† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ.

Ὁ Γραμματεὺς

Σπυρίδων Ἀλιβιζᾶτος Ἱεροδ.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Β΄

Ὁ ἡγέτης τῆς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως κ. ***Α. Παπαναστασίου*** διαπιστοῖ ὅτι ἡ κρίσις εἶνε πολλαπλῆ, ἀλλ' ὅτι ἡ κυριωτέρα εἶνε ἡ ***πολιτικὴ*** κρίσις, ἀφ' ἧς αἱ λοιπαὶ ἐξεπήγασαν, διότι πολιτικὸν εἶνε τὸ θεμελιῶδες αἴτιον τῆς κρίσεως. Ἐπῆλθε δῆλα δὴ, λέγει, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μιὰ τοιαύτη ***κρατικὴ ἀναρχία***, ὥστε καὶ ἡ λειτουργία τῶν πολιτειακῶν ἐξουσιῶν ἔγεινεν ἀκανόνιστος, καὶ αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι ἐξηρθρώθησαν, καὶ ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσις ἠτόνησε, καὶ ἡ πρὸς τὸ κράτος καὶ τὸ πολίτευμα ἐμπιστοσύνη τῶν πολιτῶν ἐχαλαρώθη, καὶ ἐγωϊστικαὶ πολιτικαὶ τάσεις ἀνεπτύχθησαν, καὶ τὸ διά τὰ κοινὰ ἐνδιαφέρον τῶν πολιτῶν ἐμειώθη, καὶ ὁ τύπος ἐξετραχειλίσθη κλ. Ἡ πολιτικὴ αὕτη κρίσις προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐμφυλίου πολιτικοῦ διχασμοῦ καὶ ἐκ τῆς καταπτώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς προελθούσης ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ πολέμου.

Ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ δύναται νὰ προέλθῃ, κατ' αὐτόν, ἐκ τῆς κανονικῆς ***ρυθμίσεως τοῦ πολιτικοῦ βίου,*** ἤτοι ἐκ τῆς παρακωλύσεως τῆς ἐκδηλώσεως ἀτομικῶν ἐλατηρίων εἰς τὴν πολιτικὴν ζωήν, ἐκ τῆς καταπνίξεως τῶν προσωπολατρικῶν τάσεων, ἐκ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ κομματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ εἰς συναγωνισμὸν ἀρχῶν, ἐκ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς τονώσεως τοῦ λαϊκοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς χώρας διὰ πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ λαοῦ ἐν τῷ σχολείῳ. Πραγματοποιουμένων δὲ συγχρόνως καὶ ἄλλων πολιτικῆς φύσεως μεταρρυθμίσεων, ὁποῖαι, φέρ' εἰπεῖν, ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀναλογικοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος, ἡ σύστασις καὶ δευτέρου νομοθετικοῦ σώματος, ἡ ἁπλοποίησις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἡ οὐσιαστικωτέρα βάσανος τῶν νομοσχεδίων, ἡ τροποποίησις τοῦ ἐλεγκτικοῦ ἔργου τῆς βουλῆς, ἡ εὐρυτάτη ἀποκέντρωσις κ.τ ὅ., φρονεῖ ὅτι θὰ λυθοῦν ὅλα τὰ βαθύτερα προβλήματά μας ἢ θὰ ἀλλάξῃ ὁλοσχερῶς μορφὴν ὁ δημόσιος βίος μας· «θὰ γίνῃ δημοκρατικώτερος, θὰ παρέχῃ χρησίμους ἀνθρώπους, θὰ ἐνισχύῃ τὴν πρωτοβουλίαν, θὰ κάμῃ τὸν πολιτισμὸν ἐθνικώτερον». Πρὸ παντός, λοιπόν, δέον, κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ ἀποσοβηθῇ ἡ πολιτικὴ κρίσις· «ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, ἡ ἀναστήλωσις τῆς δημοσίας ἠθικῆς μαζὺ μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ σεβασμοῦ τῶν νόμων», ἡ ἐξύψωσις τῶν ἐργαζομένων τάξεων, ἥτις ἐπιτυγχάνεται «διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς ζωντανῆς μας γλώσσης».

Ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ πρώην πρωθυπουργὸς κ. ***Θ. Σοφούλης*** ὁμολογῶν καὶ αὐτὸς ὑπάρχουσαν παρ' ἡμῖν τὴν κρίσιν ἢ τὰς κρίσεις, χαρακτηρίζει αὐτὰς ὡς ***σύμπτωμα ὀργανικῆς νόσου.*** Ἡ ἀρχικὴ ἀφορμὴ καὶ ἑστία της εἶνε, κατ' αὐτόν, ἡ ***ἡ ἐλαττωματικὴ ἀγωγὴ καὶ ἐκπαίδευσις***, ἡ ὁποία, ὡς ἔχει σήμερον, εἶναι ἀνίκανος νὰ διαπλάττῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν σηνείδησιν τοῦ λαοῦ, φορεῖς δὲ τῆς νόσου εἶναι δύο: τὸ ***σχολεῖον*** καὶ ἡ ***Βουλή***. Δῆλα δὴ ὁ σχολαστικισμὸς ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, καὶ ὁ δικηγορισμὸς ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ. Ἐντεῦθεν προῆλθε-λέγει-ἡ νέκρωσις τοῦ πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης του πρὸς τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας. Τὰ μάλιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως τὸ μὲν ὁ κατακερματισμὸς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ὡς «τὴν μεγαλειτέραν ζημίαν τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ὡς ἀδίκημα κατὰ τῆς πατρίδος», τὸ δὲ ἡ σύνθεσις τοῦ ὑπαλληλικοῦ κόσμου, ὅστις κατὰ τὸ πλεῖστον διακρίνεται διὰ τὴν βραδυκινησίαν, τὸν δεσποτισμόν, τὴν ἀπροθυμίαν, τὴν ἀντιδημοκρατικὴν συνείδησιν· πάντα ταῦτα εἶνε, κατ' αὐτόν, παράγοντες κακοδιοικήσεως καὶ δυσφορίας.

Ἵνα ἡ κρίσις αὕτη θεραπευθῇ, φρονεῖ ὅτι δέον νὰ ἐπέλθῃ ***ριζικὴ ἀναμόρφωσις τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως,*** ἐξοριζομένων τῶν νεκρῶν τύπων καὶ ἐξυπηρετουμένης τῆς ζωῆς καὶ ἀναπτυσσομένων τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ λαοῦ. Πρὸς τούτοις ἄλλοι συντελεσταὶ τῆς διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων εἶνε ἡ ἐφαρμογὴ εὐρυτάτης αὐτοδιοικήσεως, ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ ὑπαλληλικοῦ κόσμου δι' εἰδικῆς μορφώσεως, ἡ μεταρρύθμισις τῆς συνθέσεως τοῦ κοινοβουλίου, αἰρομένης τῆς ἐν αὐτῷ κυριαρχίας τῶν δικηγόρων, τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ εἰσαγομένων εἰς αὐτὸ ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἡγετῶν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν συντελεστῶν τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας.

Ὁ ἡγέτης τοῦ λαϊκοῦ κόμματος κ. ***Π. Τσαλδάρης*** θεωρεῖ δύο τὰ «βασικὰ» ἑλληνικὰ προβλήματα: τὸ ***ἐθνικὸν*** ὡς πρόβλημα ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ, καὶ τὸ ***ἠθικὸν*** ὡς πρόβλημα ἐσωτερικῆς ἀποκαταστάσεως περιλαμβανόμενον ἐντὸς τοῦ πολιτικοῦ πλανήτου. Μᾶς λείπει, λέγει, ἐθνικὸν ἰδανικὸν καὶ πολιτικὴ ἠθική. Καὶ τὸ μὲν ***δεύτερον*** πρόβλημα—τὸ τῆς ***ἐλλείψεως ἠθικῆς πολιτικῆς***—ὀφείλεται, κατ' αὐτόν, εἰς τὴν ἔλλειψιν ἠθικῆς ἀντιλήψεως, εἰς τὴν παραβίασιν ὡρισμένων θεμελιωδῶν ἀρχῶν καθιερωθεισῶν δι' αἵματος.

καὶ ἀγῶνος αἰώνων. Οὐ μόνον ἠγνοήθη ὁ λαός, ἀλλὰ διεπράχθησαν ἄπειρα εἰς βάρος τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, οὕτω δὲ κατεστράφη τὸ αἴσθημα τοῦ ἐλευθέρου καὶ κυριάρχου πολίτου. Τὸ δὲ ***πρῶτον*** πρόβλημα φρονεῖ ὅτι ἔγκειται εἰς τὴν μετὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν ***κατάπαυσιν τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ.*** Διὰ νὰ ζήσῃ εἷς λαὸς «πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκτὸς τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἐσωτερικῆς του ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἕνα ἰδανικὸν ποὺ νὰ τὸ τοποθετῇ ἔξω τῶν συνόρων του», τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε πολεμικὸν ἢ κατακτητικόν, ἀλλὰ κάλλιστα δύναται νὰ εἶνε «ἰδανικὸν ἐκπολιτιστικῆς συνεργασίας καὶ ἐμπορικῆς διεισδύσεως», καὶ νὰ στηρίζεται εἰς σταθερὰ ἐσωτερικὰ θεμέλια. «Μόνον ὅταν ἐπιτευχθῇ ἐσωτερικὴ ἀνασυγκρότησις συνειδειτὰ θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ εἴπωμεν ποῖον εἶνε τὸ ἰδανικόν μας τὸ ἐθνικόν». Διὰ τοῦτο ὅ,τι σήμερα προέχει εἶνε, κατ' αὐτόν, τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως μιᾶς ἠθικῆς ἀντιλήψεως εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης περὶ τοῦ ἡμερολογίου.

«Λόγος» (Ἀριθμὸς φύλλου 1308, 25ης Μαρτίου 1899)

Ἐρώτησις.—Τίνα ὁ «Λόγος» ἔχει γνώμην περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου;

Ἀπόκρισις.—Τὰ περὶ τούτου ἀνάγονται εἰδικῶς εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀστρονόμων, διότι τὸ ζήτημα εἶνε ἀστρονομικὸν καὶ οὐχὶ θεολογικὸν ἢ θρησκευτικόν. Ἑπομένως ἡ γνώμη τῶν ἀστρονόμων ἐπὶ ὑπολογισμῶν μαθηματικῶν στηριζομένη ἔχει κῦρος. Κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἡμεῖς οἱ Ἀνατολικοὶ ὀπισθοχωροῦμεν κατὰ 12 ἡμέρας. Μετὰ τρία δὲ ἔτη ἡ διαφορὰ θὰ γίνῃ 13 ἡμερῶν, διότι τὸ 1900 κατὰ μὲν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τὸ εἰς ἡμᾶς ἰσχῦον, εἶνε δίσεκτον, κατὰ δὲ τὸ Γρηγοριανὸν οὐχί. Ἐὰν δὲ τὸ Ἰουλιανὸν διατηρηθῇ θὰ συμβῇ ποτε ὥστε κατὰ τὸν Ἰούλιον νὰ ἔχωμεν χειμῶνα, κατὰ δὲ τὸν Ἰανουάριον θέρος! Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ Γρηγοριανὸν εἶνε τοῦ Ἰουλιανοῦ ὀρθότερον καὶ δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν αὐτό, κατ' αὐτὸ διακανονίζοντες καὶ τὸν τῶν ἑορτῶν μας κύκλον, ὅστις ἔχει κέντρον καὶ βάσιν τὸ Πάσχα. Ἐὰν ὅμως δὲν ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανόν, δυνάμεθα τότε καὶ ἄλλως νὰ ἀποφύγωμεν τὰ χρονολογικῶς ἄτοπα περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐρρήθη. Ἰδοὺ πῶς.

Ἀφοῦ προστεθῶσι 12 ἡμέραι εἰς τὴν χρονολογίαν μας νὰ ὁρισθῇ, ὅπως ἕκαστον 128ον ἔτος μὴ εἶνε δίσεκτον, νὰ παραλείπηται, δηλαδή, μετὰ παρέλευσιν 128 ἐτῶν μία ἡμέρα. Οὕτω λαμβάνεται διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης τὸ ἔτος ἴσον πρὸς 365 ἡμέρας 5 ὥρας 48′ καὶ 45″ ἑπομένως διαφέρει τοῦ τροπικοῦ κατὰ 2 1)2 δευτερόλεπτα. Ἡ διαφορὰ αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἡμέραν μετὰ πάροδον 34.560 ἐτῶν. Ἀλλὰ τότε δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ μία ἡμέρα καὶ τὸ ἡμερολόγιον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἴδιον δι' ἄλλην ἴσην περίοδον ἐτῶν. Καὶ τοιαύτη ἡ γνώμη ἀνδρῶν εἰδικῶς ἀσχολουμένων εἰς τὰ τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαθηματικῆς. Τὸ ζήτημα δὲ εἴτε διὰ τῆς ἀποδοχῆς καὶ καθιερώσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου λυθῇ, εἴτε διὰ μετὰ πάροδον ἐτῶν 128 ἀφαιρέσεως μιᾶς ἡμέρας, οὐδόλως ἐνδιαφέρει ἡμᾶς θεολογικῶς καὶ θρησκευτικῶς, μηδὲ δύναται ἡ Δύσις νὰ καυχηθῇ ὅτι κατέχει τὴν ὀρθὴν τοῦ δόγματος τοῦ χριστιανικοῦ ὑποτύπωσιν, διότι κατέχει ἀκριβεστέραν τοῦ ἡμερολογίου ἔννοιαν κατ' ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς ἀστρονομικοὺς καὶ μαθηματικοὺς νεωτέρων ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων. Δυνάμεθα δὲ ἀσκανδαλίστως νὰ ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς μέχρι τοῦδε ἀποδεχόμεθα τὸ Ἰουλιανόν, διότι οὐδεμίαν ἡ τοιαύτη ἀποδοχὴ σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ τὰς δογματικὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουσι μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων. Τὰ τοιαῦτα μόνη ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ φανατισμὸς ἐταύτισε καὶ ταυτίζει μετὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, ἴσως δὲ καὶ νομίσωσι πολλοὶ τῶν παπικῶν θρίαμβον τοῦ παπισμοῦ, ἐὰν ἡ Ἀνατολὴ ἀποδεχθῇ ποτε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὅπερ ἔχουσι καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ τοιαύτη αὐτῶν δόξα ἐλέγχει φανατισμὸν καὶ κουφόνοιαν, διότι, ὡς εἴδομεν, μηδεμίαν σχέσιν ἔχει τὸ ζήτημα τοῦτο εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως λυθῇ, πρὸς τὴν θρησκείαν, πρὸς τὴν θεολογίαν, πρὸς τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ λύσις τῶν τοιούτων ζητημάτων ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος πορίζεται ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν του καὶ τῶν ἰδίων σκέψεων, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς νόμους τῆς πίστεως τῆς σωτηριώδους, μηδὲ τῆς ἠθικῆς, μηδὲ εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην ἀντιβαίνουσιν, ἀλλὰ λογίζονται ἀδιάφοροι θρησκευτικῶς.

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ «Ἑστία» ἀνέγραψε τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ διαμαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν ἀκήρυκτον οἰκονομικὸν διωγμόν, ὃν ὑφίσταται ἀπό τινος ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον κανένα Ἕλληνα καὶ ἰδίως τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν σημερινὴν τῆς χώρας Κυβέρνησιν. Τὰ πράγματα δὲ τίθενται ἀρκετὰ σαφῶς, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ εἶναι σαφὴς καὶ ἡ κυβερνητικὴ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν—ὡς ἐλπίζομεν—θὰ προκαλέσῃ ἡ διαμαρτυρία αὐτή. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἀναγνωρίζον εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τοῦ Συντάγματος τὸν ρόλον τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῇ χώρᾳ θρησκείας, ἔχει καὶ ὡρισμένας ἀπαιτήσεις ἔναντι αὐτῆς, ἀπαιτήσεις ἀναγομένας εἰς τὸν καθημερινὸν βίον τῶν πολιτῶν. Μὲ ὀλίγας λέξεις, τὸ Κράτος ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῶν λειτουργῶν της τὴν ἀνωτέραν ἠθικὴν διεύθυνσιν τῆς κοινωνίας. Πῶς, ὅμως, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτάς, ὅταν ὄχι μόνον δὲν παρέχῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τοῦτο ὑλικὰ μέσα,

ἀλλ' ἀντιθέτως, τῆς ἀφαιρεῖ μὲ ἁρπακτικὸν κυριολεκτικῶς τρόπον τὴν περιουσίαν της; Πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ὑψηλόν του προορισμὸν ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου, ὁ ὁποῖος μισθοδοτεῖται μὲ 100 ἕως 150 δραχμὰς μηνιαίως καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται μὲ ἡμερομίσθιον εἰς τοὺς αγροὺς διὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὸν ἄρτον του; Δὲν ζητεῖ σήμερον ἡ Ἐκκλησία χρήματα. Ζητεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν κατοχύρωσιν τῆς περιουσίας της, ἡ ὁποία θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ καταβάλῃ πραγματικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ κλήρου Τὴν ἀναγνώρισιν δὲ τοῦ δικαιώματός της αὐτοῦ κανεὶς δὲν δικαιοῦται νὰ ἀμφισβητήσῃ».

Τὸ δὲ «Ἔθνος» ἐδημοσίευσεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησίαν ζῶσαν» τὰ ἑξῆς: «Δὲν δυνάμεθα ἢ ὁλοψύχως νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐκδηλουμένην κίνησιν ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διερμηνευούσης τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀξίωσιν καὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, προελθούσης ἀφ' ἑνὸς ἐκ διαφόρων πιέσεων καὶ ἐπεμβάσεων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῆς αὐθαιρέτων Κυβερνήσεων, οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ ἀνερμάτιστος ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς διαρκοῦς καὶ συνεχοῦς ὑπὸ διαφόρους προφάσεις ἀφαιρέσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δι' ἄλλους σκοποὺς καὶ τῆς ἀστοργίας ἣν ἐπέδειξεν ἑκάστοτε ἡ Πολιτεία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐγκαταλείψασα αὐτὴν εἰς τὴν τύχην της... Θέλομεν νὰ ὑπάρχῃ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἢ ὄχι; Ἀναγνωρίζομεν, ναὶ ἢ ὄχι, ὅτι ἡ ἐθνική μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπείρους προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔθνος, εἶνε ὀργανισμὸς χρήσιμος εἰς τὴν Πολιτείαν και τὴν Κοινωνίαν μας καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως καὶ κήρυξ διαπρύσιος τῶν ἠθικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, αἵτινες συγκρατοῦσι μίαν Κοινωνίαν ἀπὸ τῆς ἐξολισθήσεως εἰς ἠθικὴν ἀνισορροπίαν καὶ ἀπὸ τῆς δηλητηριάσεως αὐτῆς ὑπὸ ῥοπῶν καὶ ῥευμάτων ἀνατρεπτικῶν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος; Ἐὰν ναί, τότε ὀφείλει ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία σοβαρῶς νὰ μελετήσωσι τὴν κατάστασιν καὶ νὰ παράσχωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν εὐρύτητι καὶ ἐπαρκείᾳ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποστολῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ μας Κοινωνίᾳ.

Ἐζητήθη, καὶ λίαν εὐλόγως, ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς περιορισμὸν ἐν τῷ μέλλοντι πάσης περαιτέρω δημευτικῆς διαθέσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ πρὸς παγίωσιν μιᾶς στερεᾶς οἰκονομικῆς βάσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ κλήρου, ὅπως τεθῇ διάταξις ἐν τῷ Συντάγματι κηρύττουσα ἐφεξῆς ἀ ν α π α λ λ ο τ ρ ί ω τ ο ν πᾶσαν τὴν ὑπάρχουσαν ἢ κτηθησομένην ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν. Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ, ὅπου τόσον συχνὰ κυβερνητικαὶ μεταβολαὶ καὶ ἐναλλαγαὶ ἀντιλήψεων τῶν κυβερνώντων θέτουσιν ἐν κινδύνῳ πᾶσαν ἰδιοκτησίαν, ὅτι τοιαύτη ἀξίωσις συνταγματικῆς κατοχυρώσεως εἶναι τὸ μόνον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας; Καὶ τί θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς λογικωτάτης ταύτης ἀξιώσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἐὰν ὄντως ὑπάρχῃ ἡ διάθεσις τῆς πραγματικῆς προστασίας ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑποστηρίξεως τῆς Ἐκκλησίας μας; Ζητεῖται ἐπὶ πλέον ὅπως τύχωσι τῆς ψήφου τῆς Βουλῆς ἓν οἰκονομικὸν νομοσχέδιον ἐκπονηθὲν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῇ βάσει κεκτημένης πείρας καὶ ἓν ἕτερον τοιοῦτον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, καθορίζοντος τὴν διοίκησιν αὐτῆς καὶ τὰς σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας οὕτως ὥστε ἐν ἁρμονίᾳ σχέσεων καὶ διακρίσεως δικαιοδοσίας νὰ δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ καταστῇ ὄντως στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐλευθέρας δράσεως ἐντὸς τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ πλαισίου ἐν ᾧ ζῇ καὶ δρᾷ καὶ κινεῖται ἡ Ἐκκλησία. Ἐπαινοῦντες τὴν ἐνέργειαν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐξαίροντες τὸν ἐξόχως ἐθνωφελῆ καὶ κοινωνιστικὸν σκοπὸν τῶν αἰτημάτων αὐτῆς, συνηγοροῦμεν ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς ἐπιρρώσεως τοῦ ζήλου τῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν δικαίων αὐτῆς αἰτημάτων, διότι τοῦτο ἀσφαλῶς εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία παντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Μὲ μίαν λέξιν, θέλομεν Ἐκκλησίαν ζῶσαν, ἀνεπηρέαστον ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς καὶ οἰκονομικῶς ἀνθηράν, ὅπως ἀπερίσπαστος χωρῇ πάντοτε εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς ἔργον. Θέλομεν τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὴν τόσον ἐμφαντικῶς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀναγνωριζομένην ὡς ἐπικρατοῦσαν, νὰ μὴ εἶνε μειωμένη τοὐλάχιστον ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Κράτει θρησκευμάτων, τῶν ὁποίων. διὰ γνωστοὺς λόγους, τὰ δίκαια καὶ τὴν αὐτοτέλειαν οὐδεὶς τολμᾷ νὰ θίξῃ».

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν αἱ ἀξιώσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ ἀπήχησιν διάφορον τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις τῶν ἐφημερίδων τούτων παρατηρουμένης. Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς ἂν τὸ κράτος τοῦτο ἔχῃ καὶ θὰ ἔχῃ Ἐκκλησίαν, ἢ ὄχι. Ἐκκλησίαν ὄχι τῶν ἐξωτερικῶν τῆς λατρείας τύπων, διὰ τοὺς ὁποίους εἶνε κατάλληλος οἱουδήποτε γνωρίζων ἢ ἡμιγινώσκων ἁπλῆν ἀνάγνωσιν ἱερεύς, ἀλλὰ συγχρονισμένην, ἤτοι ἱκανὴν νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ φρονηματίζῃ καὶ νὰ ἠθικοποιῇ καὶ νὰ φιλανθρωπεύεται. Ἡ πολιτεία δὲν δύναται νὰ παρορᾷ τοῦ λαοῦ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο.

Οἱ πλόκαμοι

Τηλεγράφημα ἐκ Ρώμης ἐκόμισε καὶ πρὸς ἡμᾶς τὴν εἴδησιν, ὅτι ἡ Α.Α. ὁ Πάπας Ρώμης θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ παράσχῃ τὴν συγκατάθεσίν του ὅπως ἱδρυθῇ, ἐν Ρόδῳ ἡ νέα λατινικὴ ἀρχιεπισκοπή, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξεν ὡς ἀναγκαίαν ἡ ἁρμοδία τοῦ Βατικανοῦ Σύνοδος. Ἂς μὴ ἐρωτηθῇ ποῖος εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τόσους μὲν αἰῶνας ἠμελήθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἕδρας τὰ θρησκευτικὰ συμφέροντα τῶν ἀνυπάρκτων ἐν Ρόδῳ ὀπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος, τὰ ἀνέσυρε δ' ἐκ τῆς λήθης ἡ «ἁρμοδία τοῦ Βατικανοῦ σύνοδος» μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν κατάληψιν τῶν Δωδεκανήσων, καὶ δὴ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀσκουμένης ἐπὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πιέ-

σεως ὅπως ἀνακηρύξῃ εἰς «αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν» τὸ σύστημα τῶν δωδεκανησιακῶν ὀρθοδόξων μητροπόλεων. Διὰ τῆς εἰσβιαζομένης «αὐτοκεφαλοποιήσεως» ἀποκοπτομένου παντὸς πρὸς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν δεσμοῦ τῶν ὑπὸ τὴν ἰταλικὴν δεσποτείαν μητροπόλεων τούτων, εὐρὺ διανοίγεται τὸ στάδιον τῆς λατινικῆς μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου δωδεκανησιακοῦ πληθυσμοῦ προπαγάνδας, πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τόπου τὸ κέντρον τῆς συστηματικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως ὑπὸ μορφὴν «λατινικῆς ἀρχιεπισκοπῆς», ἥτις, ἐὰν πρὸς τὸ παρὸν θὰ εἶνε ἐστερημένη πιστῶν, θὰ ἁλιεύσῃ τούτους βραδύτερον διὰ τῶν ἁπλωθησομένων τῆς προπαγάνδας δικτύων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐξηκολούθησε τὰς ἐργασίας αὐτῆς κανονικῶς, συνερχομένη σχεδὸν καθ' ἑκάστην, πλὴν τῆς Κυριακῆς. Ἐκτὸς τῶν τριῶν κεφαλαιωδῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀπησχόλησαν αὐτήν, ἐξήτασε καὶ διάφορα ἄλλα ζητήματα, προβληθέντα ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου ἢ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν.

—Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως δημοσιευθῇ ἡ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ παρατιθεμένη Ἀνακοίνωσις πρὸς διάψευσιν ἐξαμβλωματικοῦ δημοσιεύματος εὐρέως διαδοθέντος πρὸς σκανδαλισμὸν τοῦ λαοῦ.

—Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντος ὑπομνήματος τῶν λεγομένων Παλαιοημερολογιτῶν ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅπως μὴ συζητηθῇ κἂν τὸ λελυμένον ἤδη τοῦτο ζήτημα καὶ ὅπως νουθετηθῶσιν οἱ παλαιοημερολογῖται ἵνα πειθαρχήσωσι τῇ Ἐκκλησίᾳ, Ταυτοχρόνως δὲ ὅπως παρακληθῇ ἡ Κυβέρνησις ἵνα ἐφαρμόζῃ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ὑποστηρίζῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐν τούτῳ τῷ ζητήματι.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Σαββάτου, συγκροτηθεῖσαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, μακρὰ διεξήχθη συζήτησις περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μέσων τῆς διορθώσεως, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν Μακ. Πρόεδρον ὅπως συντάξῃ σχετικὸν πρόγραμμα ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῖς ἄλλοις προτάσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἀπεφασίσθη ὅπως ἐπὶ τῇ ἑβδομηκοστῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τοῦ Γένους καὶ ἐνδόξου κληρικοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, συμπιπτούσῃ τῇ 9 Μαρτίου 1927, τελεσθῶσι μνημόσυνα καὶ τιμηθῇ ἡ μνήμη προσηκόντως αὐτοῦ.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας ἐξ ἀφορμῆς τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῷ τύπῳ γνωμῶν καὶ σκέψεων τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξηγήθη ὅτι ἀφετηρία τῶν γνωμῶν καὶ σκέψεων αὐτοῦ εἶναι ἡ προϋπόθεσις ὅτι θ' ἀποδοθῇ ὁλόκληρος ἡ ὑπάρχουσα περιουσία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι θὰ μένῃ αὕτη ἄθικτος καὶ ἀναπαλλοτριώτος, πρὸς δὲ τούτοις ὅτι θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ προτεινόμενα μέτρα οἰκονομιῶν, ἐνῷ δὲν φαίνεται τοῦτο δυνατόν, καὶ τέλος ὅτι πρόκειται ἐν ταῖς γνώμαις καὶ ταῖς σκέψεσι ταύταις μόνον περὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου, οὐχὶ δὲ περὶ τοῦ ὅλου οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς ὅμως εἰς ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἱεραρχίας ἡ Κυβέρνησις ἐδήλωσεν ὅτι πρώτιστα πάντων τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἀγροτικὴν αὐτῆς πολιτικήν.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης, μετὰ τὴν ἐξέτασιν διαφόρων ἄλλων ζητημάτων, ἐνεκρίθη σχέδιον τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης σχέδιον τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομ Διατάγματος καί τινων ἄρθρων τοῦ Ἐνοριακοῦ νόμου. Ὡσαύτως μακρὸς ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως.

—Ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, μετὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔγκρισιν σχεδίου τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομ. Διατάγματος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιβαλλομένης τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνεργείας, ὑποδείξας, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὴν ἀνάγκην ἱδρύσεως εἰδικοῦ «Ταμείου κηρύγματος καὶ φιλανθρωπίας» δι' ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο δὲ καὶ ἐνεκρίθη. Ταυτοχρόνως δ' ἐνεκρίθη ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, δι' οὗ ἡ Ἱεραρχία, ἐκθέτουσα τὴν καθόλου κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη διεμορφώθη ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν στάσεως τῆς Πολιτείας, ζητεῖ τὸν καταρτισμὸν κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις μετὰ τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὅλον ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀπό τε διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπόψεως.

—Ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας ἐπεσκέφθη χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρόν. Κατὰ δὲ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Τσεχοσλοβακίας.

—Δι' ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης παρεκλήθη ἡ Ι. Σύνοδος ὅπως παραγγείλῃ τοὺς ἱερεῖς τῶν μικτῶν ἰδίᾳ Κοινοτήτων, ἔνθα δὲν ἐπεξετάθη εἰσέτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 2430 τοῦ 1920, ἵνα, ὅταν τελῶσι βάπτισιν παιδίου, γεννηθέντος εἰς πόλιν ἐν ᾗ ἐφαρμόζεται ὁ νόμος, εἰδοποιῶσι τὸν ληξίαρχον τῆς πόλεως ἐν ᾗ ἐγεννήθη τὸ παιδίον κλπ.

—Παραιτηθέντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κερνίτσης τῆς Μητροπόλεως Γόρτυνος Παϊσίου Ρήγα, διωρίσθη κατὰ μετάπεμψιν ἡγούμενος μὲν αὐτῆς ὁ ἱεροδ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Τιμίου Προδρόμου» Καλλίστρατος Δημητρακόπουλος, σύμβουλοι δὲ αὐτῆς οἱ μοναχοὶ ταύτης Γαβριὴλ Μπούρας καὶ Ἀβέρκιος

Συριανός, ἅτε τῆς Μονῆς μὴ ἐχούσης ἱκανὸν ἀριθμὸν μοναστῶν πρὸς ἐκλογήν.

—Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπακτίας ὁ Παναγ. Γαλάνης.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἐκδοθέντος καὶ τῇ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 12 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντος Διατάγ. τὸ χωρίον Μέση, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Τζάδου, ὑπάγεται εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ χωρίου Στενῆς.

—Ἐνεργηθείσης ἐκλογῆς τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Φενεοῦ Κορινθίας ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Γενναδίου Πίττα, ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ Π. Σταματόπουλος ἱερομόναχος.

—Σεμνοπρεπεστάτη ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἡ ἐτησία τελετὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς «ἡμέρας παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν». Κατὰ τὴν τελετὴν ἔψαλε κατανυκτικώτατα χορὸς ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ αὐτῶν κ. Κωνστ. Παπαδημητρίου,διευθυντοῦ τοῦ «Μουσικοῦ Λυκείου» Ἀθηνῶν, ἐδεήθησαν δὲ ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν κληρικοὶ φοιτηταὶ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὡμίλησεν ἐπικαίρως πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας φοιτητὰς ὁ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν κ. Δ. Κουϊμουτσόπουλος. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν καὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου.

—Ὁ Καθηγητὴς τῆς Πρακτ. Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος ἐποιήσατο τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐπὶ τοῦ θέματος «Εἶναι ὁ φοιτητὴς κοινωνικὸς παράγων ;» ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Φιλοσ. Σχολῆς ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένῃ ὑπὸ φιλομαθῶν φοιτητῶν. Ἡ διάλεξις ὠργανώθη ὑπὸ τοῦ φοιτ. τμήματος τῆς Χ.Α.Ν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ στατιστικὴν τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κ/πόλεως τελεσθέντων θρησκευτικῶν γάμων, τῷ 1923 συνήφθησαν ἐν ὅλῳ 1048, τῷ 1924 ἐν ὅλῳ 907, ἐξ ὧν 7 μικτοί τῷ 1925 ἐν ὅλῳ 463, ὧν 16 μικτοί· καὶ τῷ 1926 ἐν ὅλῳ 251, ὧν 9 ὑπῆρξαν μικτοί.

—Ἐχειροτονήθη ἐν Πρεβέζῃ τῇ 9 παρελθ. μηνὸς εἰς ἀρχιερέα ὁ ἐψηφισμένος βοηθὸς ἐπίσκοπος Φωτικῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἰωακείμ.

—Γράφει ἡ «Ὀρθοδοξία» (Α΄ 10) : «Ἐπειδή τινες τῶν ἐν Ἑλλάδι προσφύγων κληρικῶν ἐξακολουθοῦσιν ἵνα προεδρεύωσι τῶν προσωρινῶν προσφυγικῶν Συμβουλίων ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Τουρκίᾳ μητροπόλεων ἢ μητροπολιτῶν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς, ὅπως μηδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι κληρικῶν φέρῃ ἢ παρουσιάζηται ἔχων τοιαύτην ἰδιότητα μητροπολιτικοῦ ἀντιπροσώπου, μηδὲ χρησιμοποιῇ τίτλους ἐν ἐπικεφαλίδι ἐγγράφου καὶ σφραγῖδα μητροπόλεων ἐν Τουρκίᾳ εὑρισκομένων, ἀντλῶσι δὲ τὴν προεδρικὴν αὐτῶν ἰδιότητα ἐκ μόνης τῆς νομίμου ἐκλογῆς αὐτῶν ὡς προέδρων τῶν διαληφθέντων συμβουλίων καὶ περιορίζωνται εἰς τὰ καθήκοντα τῆς προεδρείας τῶν τελευταίων τούτων, ὧν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔργον ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν ὑλικῆς φύσεως ὑποθέσεων, γενικῶν τε καὶ ἰδιωτικῶν, τῶν προσφύγων. Ἐνετάλησαν οἱ ὡς ἄνω κληρικοὶ μετ' αὐστηρᾶς συστάσεως ὅπως ἀπαρεγκλίτως συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην».

—Πρὸς ὁριστικὴν διευθέτησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τῆς Ἀλβανίας ζητήματος ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀναγκαῖον ὅπως καὶ πάλιν μεταβῇ εἰς Τύραννα ἐξαρχικῶς ὁ σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρώτης τοῦ νέου ἔτους ἀντηλλάγησαν θερμόταται ἐπιστολαὶ μεταξὺ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βασιλείου Γ΄ καὶ τοῦ σεβασ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης κ. Νάθαν Σέδερμπλομ. Τὸ γράμμα τοῦ σεβ. Οὐψάλης ἐδημοσίευσεν ἐν μεταφράσει ἡ «Ὀρθοδοξία».

—Ἐν Χάλκῃ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 16 παρελθόντος Δεκεμβρίου ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἐφησυχάζων Μητροπολίτης πρώην Κῴου Παῦλος, ἐκηδεύθη δὲ τῇ ἐπαύριον καὶ ἐτάφη ἐν τῷ κοινοτικῷ νεκροταφείῳ τῆς Χάλκης. Ὁ μεταστὰς μητροπολίτης εἶχεν ἡλικίαν 87 ἐτῶν.

—Ἐκ στατιστικῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θυατείρων δημοσιευομένης ἐν τῇ «Ὀρθοδοξίᾳ», παραλαμβάνομεν τοὺς κάτωθι σχετικοὺς πρὸς τὴν ἐν τῇ Δ. Εὐρώπῃ ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν διασπορὰν ἀριθμούς: Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι 5 ὠργανωμέναι ἑλλην. Κοινότητες, Λονδίνου (4000 μέλη), Μάντσεστερ (200), Λιβερπούλης (50), Κάρδιφ (88), μετὰ 7 ἱερέων καὶ 1 διακόνου. Πλὴν δὲ τούτων ὑπάρχουσιν Ἕλληνες ἀνοργάνωτοι ἐν Γλασκώβῃ (50 ἄτομα), Newcastle (40 οἰκογένειαι), Hull (50 ἄτομα) καὶ ὀλίγιστοι ἐν Ἐδιμβούργῳ καὶ Aberdeen τῆς Σκωτίας. Οἱ ὀρθόδοξοι οὗτοι ἐξυπηρετοῦνται δι' ἐκτάκτων πνευματικῶν περιοδειῶν τῶν ἐν Λονδίνῳ ἱερέων.—Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι 5 ὠργανωμέναι ὀρθόδ. ἑλλην. κοινότητες, Παρισίων (20000), Μασσαλίας (5000 περ.), Λυὼν, Ricamerie—St. Etienne (250 μέλη) καὶ Γρενόβλης (160 οἰκογένειαι) μετὰ 7 ἱερέων. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης πυκναὶ ὁμάδες ἑλλήνων ἐργατῶν ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Γαλλίας ἐξυπηρετούμεναι θρησκευτικῶς ὑπὸ τῶν ἐν Μασσαλίᾳ ἱερέων. Ἅπαντες οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἕλληνες ὑπολογίζονται εἰς 60000.—Ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσι 4 ὠργανωμέναι κοινότητες, Λειψίας, Μονάχου (160 μέλη), Κολωνίας καὶ πέριξ (25 μέλη) καὶ Δρέσδης (ὑπὲρ τὰ 300 μέλη) μετὰ 4 ἱερέων. Ἐτέ-

θησαν ἐσχάτως αἱ βάσεις πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐν Βερολίνῳ παροικίας, περιλαμβανούσης ἤδη 120 ὁμογενεῖς καὶ ἰσαρίθμους φοιτητάς, ἐπίσης δὲ μελετᾶται καὶ ἡ ἀνασύστασις τῆς ἐν Ἀμβούργῳ κοινότητος ἐχούσης ὑπὲρ τοὺς 200 ὁμογενεῖς. Ἕλληνες διεσπαρμένοι ὑπάρχουσι καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας πόλεις τῆς Γερμανίας ἐξυπηρετούμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων Λειψίας καὶ Μονάχου.—Ἐν Βελγίῳ ὑπάρχει μία ἑλλην. κοινότης, ἡ τῆς Ἀμβέρσης, ἐν Βρυξέλλαις δὲ οἰκοδομεῖται ἑλληνικὸς ὀρθόδ. ναὸς καὶ ὑφίσταται ἀδελφότης ἑλληνίδων κυριῶν. –Ἐν Ἑλβετίᾳ ἐπίσης ὑπάρχει μία παροικία, ἡ τῆς Λωζάννης, ἔχουσα περὶ τὰς 20 οἰκογενείας καὶ ἴδιον ναόν. Καὶ ἡ παροικία αὐτη, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἀμβέρσης,ἔχει ἴδιον ἱερέα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Εἰς τὸ περὶ τῆς Προσυνόδου γράμμα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπαντῶν ὁ Μακ.Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἀπὸ 10 Ἀβρίου π. ἔ. ἐπληροφόρησεν ὅτι ἀνεκοίνωσε μὲν τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Νήσου, συγκαλεῖ δ' αὐτὴν προσεχῶς ἵνα ἀποφανθῇ σχετικῶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνῆλθεν ἡ τακτικὴ «Πλήρης Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Οὐκραϊνικῆς Ἐκκλησίας», ἐν ᾗ ἀνεγνώσθη μὲν ἐπιστολὴ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων πρὸς τὴν «Ἱ. Σύνοδον τῆς Παρρωσικῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας» ἀναγνωρίζοντος ταύτην καὶ βεβαιοῦντος τὴν πρὸς αὐτὴν κανονικὴν κοινωνίαν, ἀπεφασίσθη δ' ὅπως παρακληθῇ δι' εἰδικοῦ γράμματος ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν αὐτοκέφαλον Οὐκραϊνικὴν Ἐκκλησίαν. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Οὐκουμ. Πατριαρχεῖον εἰδικὴ πρεσβεία ἐκ τῶν μητροπολιτῶν Κιέβου καὶ Ὀδησσοῦ, ἥτις καὶ θὰ διαφωτισθῇ περὶ τῆς μελλούσης νὰ συγκληθῇ «Προσυνόδου». Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως ὅπως τῇ 11 Μαΐου ἐ. ἔ., συνέλθῃ «Προκαταρκτικὴ Συνδιάσκεψις» ἀπαρτισθησομένη ἐκ τῆς πλήρους Ἱ. Συνόδου καὶ ἐκ πάντων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθ. Οὐκραϊνικῆς Ἐκκλησίας, γίνονται δὲ νέαι ἀπόπειραι πρὸς ἕνωσιν τῶν Τυχωνικῶν καὶ τῶν Βισικοβιτῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Οὐκραϊνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν Οὐκραϊνικῇ ἀποκλειστικῶς γλώσσῃ θὰ ἐξεδίδετο καὶ νέον περιοδικὸν ἀπὸ τῆς 1ης παρελ. μηνός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας κ. Γερμανὸς δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐπληροφόρησεν ὅτι, τὸ ἀπὸ τοῦ 1918 ὑφιστάμενον ἐν Σορδάβαλα τετρατάξιον ὀρθόδοξον σεμινάριον προήχθη ἐσχάτως κυβερνητικῇ ἀποφάσει εἰς ἑξατάξιον ἀνωτέραν Σχολὴν πρὸς μόρφωσιν κλήρου διὰ τὴν ἐν Φιλλανδίᾳ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, καὶ τοῦ ὀρθοδ. ἐκκλησ. συμβουλίου τῆς Φιλλανδίας.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	6	Κυρ. Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου	Δ'	δ'
	13	» Α' Νηστειῶν	» Α' Νηστειῶν	Ε'	πλ. α
	20	» Β' Νηστειῶν	» Β' Νηστειῶν	Στ'	πλ. β'
	27	» Γ' Νηστειῶν	» Γ' Νηστειῶν	Ζ'	βαρὺς

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΥΛΟΝ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Συνοπτικὴ κατάστασις Ἀπολογισμοῦ Χρήσεως 1926

ΕΣΟΔΑ

1) Ὑ)πον Ταμείου 1]1]26	2.016.20	
2) Ἐπιχορήγησις Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν	10.000.—	
3) Δωρεὰ κ. Μπενάκη	50.000.—	
4) Συνδρομαὶ Τακτικαὶ καὶ Ἔκτακτοι Φιλανθρώπ. ἰδιωτῶν πρὸς προστ. ὀρφανῶν	15.229.50	
5) Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας	40.000.—	
6) Ἐξ ἑορτῶν καὶ δίσκων Ἁγ. Ἀνδρέου	35.859.70	
7) Ἐκ Φιλανθρωπικῶν Σωματείων (Συλλόγων Συνδέσμων κλπ.)	17.097 35	
8) Τραπεζῶν καὶ Ἑταιρίας Φὶξ	8.755.—	178.957.75
9) Εἰσπράξεις ἐκ πωλήσ Ἐργοχείρων	10.929.70	
10) » » » πλεκτομηχ. καὶ Ἀργαλειοῦ	4.000. –	
Ὑ)πον Εἰσφορ. παρελθούσης χρήσεως	61.605.75	76.535 45
		255.493.20

ΕΞΟΔΑ

1) Γενικὰ Ἔξοδα:

Μισθοὶ προσωπικοῦ χρήσεως 1926	26.797.—	
Ἀγορὰ τροφίμων καὶ ἄρτου· ὁδοιπορικά, γραφικὴ ὕλη, Φωτισμὸς καὶ θέρμανσις, δι' ἐπικέντησιν πετσετῶν	70.727.35	97.524.35
2) Ὑλικὰ καὶ προϊόντα ἐργοστασίου	13.805.—	
3) Μηχαναὶ καὶ Ἀργαλειὰ	19.781.15	
4) Ἔπιπλα καὶ Σκεύη	11 001.55	
5) Δι' ὑπόδησιν μαθητριῶν	22.95.75	
6) Ἐγκαταστάσεις	35.545.45	82.428.90
7) Χρεώγραφα: Δι' ἀγορὰν τίτλων Β'. ἀναγκαστικοῦ	46.236.25	
Τράπεζαν Βιομηχανίας κατάθεσις	1.611.20	
Ταμεῖον Ὑ)πον 31]12]26	27.692.50	75.539.95
		255.493.20

Ἀθῆναι τῇ 10 Φεβρουαρίου 1927

Ὁ Λογιστὴς

Δημ. Κυριακίδης

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ τοῦ κατὰ τὴν κτηματικὴν περιφέρειαν Κρίσσης καὶ Δελφῶν Παρνασσίδος ἐνεργηθησομένην τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς Μεσ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Δαυλείᾳ καὶ ἔξωθεν τοῦ Καφφενείου τῶν κληρονόμων τοῦ Νικολ. Ἰ. Τσιμτσιλῆ συνήθη τόπον Δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ Νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἐνοικιαστὴς διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς δέον νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ ἐγγυητικὰ ἐλευθέρας περιουσίας αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ εἶνε ὀφειλέτης τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως τῆς δημοπρασίας ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῇ Μονῇ Ἱερ)λὴμ τῇ 17 Φ]ίου 1927.

Τὸ Ἡγ]λιον τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ τοῦ κατὰ τὴν κτηματικὴν περιφέρειαν Δαυλείας ἐνεργηθησομένην τὴν 13 τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς Μεσ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Δαυλείᾳ καὶ ἔξωθεν τοῦ Καφφενείου τῶν κληρονόμων τοῦ Νικολ. Ἰ. Τσιμτσιλῆ συνήθη τόπον Πλειστηριασμοῦ καὶ ἐνώπιον ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἱερουσολὴμ καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἐνοικιαστὴς διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς νὰ πλειοδοτήσῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν δέον νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ ἐγγυητικὰ ὅτι κέκτηται ἐλευθέραν περιουσίαν καὶ νὰ μὴ εἶνε ὀφειλέτης τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως τῆς δημοπρασίας ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῇ Ι. Μονῇ Ἱερουσαλὴμ τῇ 17 Φ]ίου 1927.

Τὸ Ἡγ]βούλιον τῆς ἐν Ἄνδρῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην ἐν τῇ Πόλει Ἄνδρου συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 20 Μαρτίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην τῆς Μεσ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄνδρου Νικολάου Δαπόντε, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἄνδρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Ἐπιτρόπου Ἄνδρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὰ κάτωθι δέκα κτήματα ἐπωνομαζόμενα Μετόχιον Ἰακώβου Ἐμπειρίκου «Κούφιο» «Ναθαναὴλ» «Ἀνθίμου» «Αὐξεντίου Μιζάνα» «Γεδεὼν Φυρίου» «Ἀλιβίζου» «Ἀλμυράγρα» «Φράγκου» καὶ «Δανιὴλ Μούκου». Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς δημοπρασίας ταύτης προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς ὅπου εἰσὶν κατατεθειμένοι. Ἐν Ἄνδρῳ τῇ 10 Φ)ίου 1927,

---

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετὴς ἐνοικίασις τοῦ εἰς θέσιν Κανάλη ποιμνιοστασίου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως πρώτης προσφορᾶς ὁριζομένου τῶν δρ. 10000 ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 13 Μαρτίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωαν. Κατσίχτη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωαν. Κατσίχτη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως-Μονῆς καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν δημοπρασίαν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογράφῳ ἵνα γίνουν δὲ δεκτοὶ δέον νὰ προαγάγωσι πιστοποιητικὸν τοῦ Οἰκονομ. Ἐφόρου ὅτι τυγχάνουσιν κτηνοτρόφοι. Ἐν Ι. Μονῇ Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῇ 7 Φ]ίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀργολίδος Ι. Μονῆς Ταλαντίου. Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τοῦ ἐφετεινοῦ παραχθησομένου τυροῦ νωποῦ Τσαντίλας ἐκ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου συμφώνως τῇ διακηρύξει τῶν ὅρων τῇ κατατεθειμένῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Κοινότητος Ἀραχναίου καὶ τῆς Μονῆς Ταλαντίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 13 τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1927 ἔτους ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10—12 τῆς Μεσημβρίας εἰς Ναύπλιον εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ἰωάνου Ν. Τσολακοπούλου. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται δραχμὰς δέκα (10) κατ' ὀκᾶν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ταλαντίου τῇ 18 Φ)ίου 1927.

Ὁ ἡγούμενος τῆς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ι. Μητροπόλεως Γρεβενῶν Ι. Μονῆς Κουσκοῦ «Οἱ παμμέγιστοι Ταξίαρχαι» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Κουσκοῦ κείμενοι ἀγροὶ τῆς Μονῆς του, ἤτοι 1] ὁ ἐν τῇ θέσει «Ἀρδίνια» ἀγρὸς ἐκ στρ. δέκα, 2] ὁ ἐν τῇ θέσει «κάτω Ἀρδίνιος» ἐκ στρ. τεσσάρων, 3) ὁ ἐν τῇ θέσει «Τρανὸ» ἐκ στρ. δέκα πέντε, 4] ὁ ἐν τῇ θέσει «Τόλια» ἐκ στρεμ. ἑνός, 5] ἡ ἐν τῇ θέσει «Ἀπορήγματα» ἐξ ἑνὸς στρ. 6] ὁ ἐν τῇ θέσει «Γκὶν λάκκος» ἐξ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος στρεμ. 7) ὁ ἐν τῇ θέσει «Ἀμυγδαλιὰ» ἐκ δύο καὶ ἡμίσεος στρεμ. 8] ὁ ἐν τῇ θέσει «Φιτιὲς» ἐκ τεσσάρων στρεμ. 9) ὁ ἐν τῇ θέσει «Ζιὰκ κούτσουρα» ἐκ τεσσάρων καὶ ἡμίσεος στρεμ. 10] ὁ ἐν τῇ θέσει «Κουρουγγιὲς» ἐκ δέκα στρεμ. 11) ὁ ἐν τῇ θέσει «κάτω κουρουγγιὲς» ἐκ πέντε στρεμμάτων, 12] ὁ ἐν τῇ θέσει ἐπίσης κάτω κουρουγγιὲς» ἐκ πέντε στρεμ. 13] ὁ ἐν τῇ θέσει «παλιοριὲς» ἐξ ὀκτὼ στρεμ. καὶ 14) ὁ ἐν τῇ θέσει «Μαυδρινιὰ» ἐκ τριῶν στρεμμάτων. Η δημοπρασία γενήσεται ἐντὸς τοῦ αὐλογύρου τῆς Μονῆς τῇ 27η Φ]ρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Κουσκοῦ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κουσκοῦ τῇ 11η Φεβρ. 1927.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι